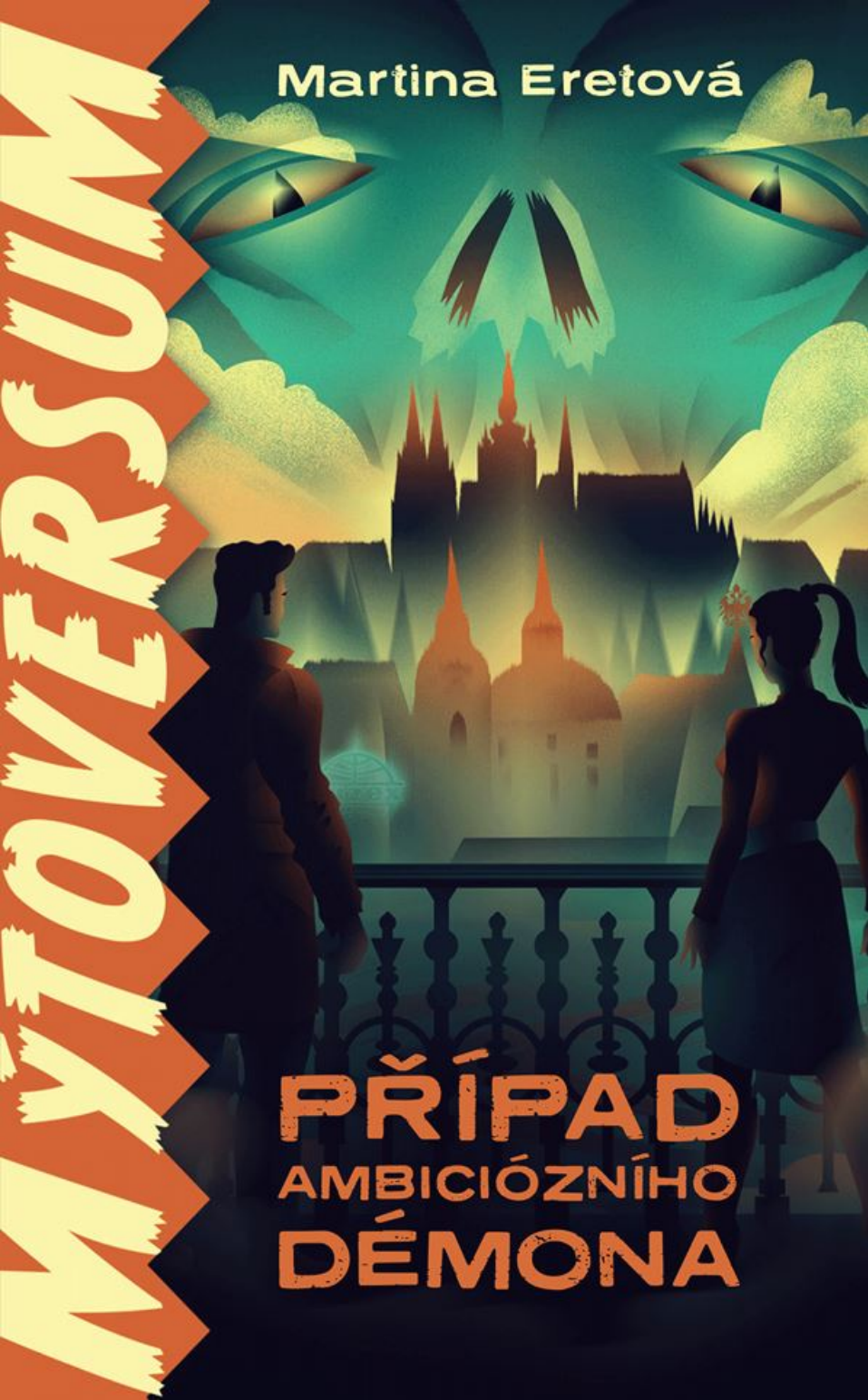

Martina Eretová

MÝTOVERSUM

**PŘÍPAD
AMBICIÓZNÍHO
DÉMONA**

MYTOVERSUM

**PŘÍPAD
AMBICIÓZNÍHO
DÉMONA**

Martina Eretová

MÝTOVERSUM

**PŘÍPAD
AMBICIÓZNÍHO
DÉMONA**

sloart

Text © Martina Eretová, 2023

Cover illustrations © Lukáš Tomek, Tomski&Polanski, 2023

Editions © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2023

ISBN 978-80-276-0656-6

Mému otci.

Vždycky říkal, že bych měla víc psát, protože mi to jde.

Tati, děkuju ti za podporu, i když dobře vím,
že co se mě týkalo, objektivní jsi nebyl ani trochu.

1.

Prolog

Tak brzké ráno by většina příslušníků střední třídy nazvala spíš ještě nocí. Křivolaké uličky na Malé Straně, hned po Bubenči nejpůvabnější pražské čtvrti, byly liduprázdné. Několik potkanů ve tmě pootevřeného průjezdu hodovalo na ohlodané stehenní kosti z pečeného kuřete, kterou tam odhodilo nějaké nepořádné čuně.

Když se ozvaly blížící se kroky, zvířata ostražitě zvedla hlavy (jeden z potkanů dokonce chvilku roztomile panáčkoval) a špičaté čenichy se jim chvěly. Klapot elegantních pánských polobotek se zastavil přímo před dřevěnými vraty, do kterých přichází navíc ještě drze strčil. Teple žluté světlo pouliční plynové lucerny okamžitě zahnilo tmu, jež doposud v průjezdu panovala. Potkani se ale nehodlali své kořisti jen tak vzdát. Zůstali na vetřelce civět černýma lesklýma očima a ani je nenapadlo utéct.

Muž zvířatům věnoval lehce znechucený pohled a přihladil si mírně prošedivělý, nicméně obdivuhodně hustý knír, který na tvářích přecházel do licousů. Vydal se průjezdem k domovním dveřím. Podpatky jeho naleštěných polobotek, hlazené lemy tmavě šedých, dokonale padnoucích oblekových kalhot, dopadaly na kočičí hlavy s hlasitou ozvěnou. Tělo soudkovitého tvaru halil dlouhý černý kabát z prvotřídní vlny, na jehož ramenou se třpytily kapky vody (venku trochu mrholilo), ostatně stejně jako na černé buřince, kterou měl kníráč na hlavě.

Vešel do domu a potmě vystoupal po ošlapaných schodech do druhého patra. Na pavlači minul bílou křídou vyvedený nápis *Lenin je věčný* (vedle kterého autor z důvodu, který znal

jen on sám, ještě přikreslil srdíčko) a zaklepal na jedny z dveří. Když mu nikdo neotevřel, zaťukal znovu, a posléze ještě na okno. To sice způsobilo o dost hlasitější zvuk, ale jinak to vyvolalo naprosto stejný účinek jako předchozí bušení na dveře. Žádný. Muž v buřince se ještě pokusil skrze temné, slepé okno nahlédnout dovnitř, ale ani to mu nepomohlo. Nakonec se proto opatrně rozhlédl, sáhl do náprsní kapsy svého kabátu, a pak chvílku něco kutil v zámku dveří.

Ozývalo se jen slabounké cinkání. Asi o dvě minuty později už byl uvnitř a neslyšně za sebou zavíral dveře.

Proč mu nikdo neotvíral, zjistil záhy. Hned za dveřmi spatřil na podlaze muže na první pohled naprosto definitivně mrtvého. Ležel na zádech; ruce rozhozené do stran a košili rozhalenou. Na hrudi přes tmavé chlupy spleené krví prosvítalo vybledle modré tetování, které napovídalo, že mrtvý byl v určitém období svého života opravdu velkým fanouškem kapely Metallica a usmívajících se lebek. Strnulé oči civěly do stropu pokrytého hnědou mapou od vlhkosti v domě. Na tentýž první pohled bylo poznat i to, že jeho smrt rozhodně nebyla přirozená. Vražedná zbraň, velký kuchyňský nůž, ležela na zemi hned vedle mrtvoly. Také množství a charakter ran by napověděly i úplnému zelenáči, který je u policie týden i s cestou, že muže někdo krutě mučil.

Kníráč si povzdechl. Klekl si k mrtvole a jedním pohybem ruky jí zavřel oči. Sejmul si buřinku, přidržel si ji na hrudi a asi půl minuty tak setrval, kníry smutně svěšené. Po přiměřeně dlouhé době se dal do práce. Svižně, ale metodicky začal prohledávat byt. Zřejmě věděl, kam se má dívat, protože netrvalo dlouho a zpod uvolněné dlaždičky v kuchyni vytáhl nevelký černý zápisník, který zjevně hledal. Chvilku si v něm zachmuřeně listoval a speciální pozornost věnoval posledním stránkám. Chvilku si něco mumlal, pak zápisník zaklapl a pečlivě si ho uložil do náprsní kapsy kabátu.

„Nuže sbohem, můj příteli,“ zamumlal a otočil se k odchodu. To hovořil k mrtvému muži, který ale neodpovídal, protože mrtví nemluví.

Aspoň tedy ne v tom světě, v němž se právě nacházeli.

VĚC: INICIÁLNÍ HLÁŠENÍ AGENTA V TERÉNU

Název operace: Mazánek

Mýtoversum: M/50L20S

Krycí jméno operujícího agenta: Vitališ

Ihned po průchodu provedena vizita příslušného místního agenta, krycí jméno Mánička. Nalezen mrtev. Dle prvotního ohledání pravděpodobně umučen.

Podezřelý: Chodec mužského pohlaví. Popis přiložen, skica vytvořena zavražděným agentem Máničkou podle datace nedlouho před smrtí.

Momentální místo pobytu podezřelého: Neznámé. Jeho následující kroky nelze předvídat.

Míra nebezpečnosti: Vysoká.

Vyzbrojení: Pravděpodobně magie.

Možná souvislost s chodcem ženského pohlaví (viz druhá skica ze zápisníku agenta Máničky). Nutno zjistit více informací.

Závěr: Urychleně vypátrat podezřelého chodce.

Část první

BUDOVATELÉ

„Prověřuj ty, kterým důvěřuješ.“

Josif Vissarionovič Stalin

2.

A byla jsem fuč

Vracet se tam, kde to všechno začalo, vůbec není legrace. Aspoň ve vzpomínkách. Pro každého z nás tří to totiž začalo úplně jindy. A jinde. Což je vlastně jedno a to samé.

Pro Hermanna, když vyrazil pátrat po tom, co se stalo s jeho kolegou agentem, který zmizel při operaci v utajení.

Pro Davida, když ho jeho nadřízený, vedoucí oddělení obecné kriminality na policejní služebně na pražské Palmovce, poslal pátrání předstírat.

A pro mě v momentě, který se právě chystám popsat. Já jsem ale po nikom nepátrala. Naopak. Já jsem se totiž vypařila.

Ale docela brzy se všechny ty tři začátky spletly do jednoho jediného příběhu, který úplně změnil životy nás všech. Když si na to teď vzpomenu, neumím si představit, že by se to nestalo. Že bych dál žila svůj život a netušila, že existuje něco jako *Mýtoversum*.

Tenhle zlomový moment jsem v tu chvíli samozřejmě vůbec nepoznala. Místo na klíčová životní rozhodnutí, osudové okamžiky a příležitosti, které se člověku naskytnou jen jedinkrát za život, jsem myslela jen na to, jaká je mi do prčic ale zima.

Takhle: jsou momenty, kdy mám zimu ve městě docela ráda, třeba v prosinci, kdy je ve hře relativně příjemný element blížících se Vánoc a všichni se chovají tak nějak něžněji. O březnu toho roku se to ale říct rozhodně nedalo. Mráz zalézal hluboko pod kůži a zošklivěl celou Prahu šedavým kluzkým povlakem i kopečky přemrzlého špinavého sněhu, sem tam rozházenými

po ulicích. Nic nevylepšoval ani ostrý a ledový vítr, který vytrvale foukal, a fakt, že byla polovina března, takže všichni už jsme té zimy měli dávno plné zuby.

Nikdo v Praze v ten moment ale nechoval k meteorologickým podmínkám té noci větší nenávisť než my dva, co jsme se hodinu před půlnocí prodírali hustým křovím na setmělém Rohanském ostrově. Mířili jsme ke vzdálenému a mihotavému světlu ohně. Kameraman Honza a já, reportérka Zina, úžasně akční štáb televizního zpravodajství druhé nejsledovanější televize v Česku. Náš úkol byl tu noc editorem jasně daný: museli jsme natočit reportáž o tom, jak momentální kruté zimní noci prožívají (nebo spíš přežívají) pražští bezdomovci.

Nechali jsme služební auto se vším tím komfortem vyhřívaných sedaček a držátek na nápoje za zády a vyrazili jsme vstříc tmě. Vzpomínám si, že jsem tenkrát myslela na to, že Rohanský ostrov je vážně prapodivné místo. Zarostlé a opuštěné, přestože v podstatě leží v centru města. Kdysi vznikl v místech, kde řeka odkládala nános bahna, který s sebou táhla bůhví odkud, jen aby se o staletí později stal místem, kam nákladní vozy vyklápěly zeminu při budování metra. To, jak moc je tohle místo nezajímavé, navíc umocňuje smutná skutečnost, že už skoro sto let Rohanský ostrov (navzdory svému názvu) není ostrovem. Zůstává z něj jen hluchý a opuštěný prostor na pravém břehu Vltavy, jakýsi ostrov-neostrov pokrytý změtí křovisek a náletových stromů, mezi kterými občas vykukují barevně posprejované ruiny domu, co tu kdysi stával. Ideální místo pro tábor bezdomovců, kteří si tu mohou postavit stany a najít dřevo na oheň, ale zároveň to mají jen kousek do centra, kde si mohou vylepšit život všemi způsoby, které jsou lidem bez domova vlastní.

Přestože od jihu postupně divočinu Rohanského ostrova postupně začaly ukrajovat moderní kancelářské budovy, které už od položení základních kamenů svou inovativností sbíraly jednu architektonickou cenu za druhou, tu noc jen o pár set metrů dál plápolal bezdomovecký táborák. A my už jsme byli skoro u něj.

„No do prdele,“ pravil Honza, protože mu větvička keře nečekaně vyrazila cigaretu z ruky. Nejdřív ji chtěl zvednout, ale zdála se ležet poblíž několika různých podezřelých hmot, a tak to vzdal. Jeho náladu, kterou tenhle náš noční džob už tak od začátku šichty držel na bodu mrazu, tohle drobné příkoří rozhodně nevylepšilo. Byla mu zima, úkol, který jsme dostali, se mu očividně ani trochu nezamlouval, a dával mi to najevo tak moc, jak jen mohl.

„Hele, a kolik těch bezdomovců ještě chceš natočit? Nestací už to náhodou?“ zeptal se mě rozmrzele a heknul, protože se mu popruh, který držel těžkou kameru, trochu svezl z ramene. Posunul ho zpátky na původní místo, zamračil se a pokračoval v chůzi.

„Ani omylem,“ podržela jsem ostrý šlahoun ostružiníku, aby mohl projít, a pak ho pustila. „Hele, už jsme jen kousek od toho ohně. I když nic nenatočíme, třeba nás nechají trochu se ohřát,“ dodala jsem povzbudivě.

„Bezva, ještě mi bude smrdět bunda bezďáckým ohněm,“ ocenil můj nápad Honza ponuře a usklíbl se. Páni, jeho skle-nice prostě musí být za každou cenu poloprázdná.

Okolo ohně seděli tři pochmurně se tvářící lidé. Dva mladíci a jedna dívka. Na bezdomovce vypadali překvapivě mladě. Choulili se do sebe, každý sám ve svém vlastním neštěstí. Nasadila jsem svůj profesionální úsměv šmrncnutý ždibíčkem účasti, představila jsem se jim a začala jsem vysvětlovat, co bych potřebovala.

„Jen kdybyste nám na kameru řekli, jak zvládáte ty strašně dlouhé mrazy,“ lísala jsem se vmlouvavě a zatím jsem pomlčela o tom, že zadání editora, který mě sem dnes poslal, znělo trochu jinak. Na to, abych z nich dostala nějaké há-el-péčko (neboli, jak ví každý novinářský elév, *hluboce lidský příběh*), bude ještě dost času. Pokud tedy budou souhlasit, protože pořád nevypadali dostatečně přesvědčeně. Podívali se po sobě, tři přízračné tváře osvětlené zlatavě teplým světlem ohně, a zamítavě zavrtěli hlavami.

„Heleďte se, spíš asi ne...“ hlesl jeden z mladíků a podíval se na mě. Neměl skoro žádné zuby, i když mu určitě ještě nebylo

ani třicet let. Čas ubíhal naprázdno. Proto jsem se rozhodla vy-
tasit poslední eso ze svého náležitě zatepleného rukávu.

„Podívejte se, já samozřejmě chápu, že to nemáte jednodu-
chý...“ Sáhla jsem do kabelky a vytáhla tři stokoruny, kterými
mě pro tento účel nesmírně neochotně vybavila televizní pro-
dukční, zatímco mumlala něco o naprosto zbytečně vynalože-
ných nákladech. „Tohle vám můžu za ten rozhovor dát,“ za-
šustila jsem zelenými bankovkami vábivě. Mladí bezdomovci
viditelně ožili. Najednou všechno šlo.

Honza chvilku brblal, že světlo od ohně je moc výrazné, že
má jinou teplotu, než potřebuje, a že doufá, že to nebude tr-
vat moc dlouho, protože si nevzal z auta stativ. Ale nakonec si
rezignovaně sedl na špalek, na kterém bezdomovci pravděpo-
dobně štípali dříví na oheň, dal si kameru na rameno a něko-
lik dlouhých vteřin něco šteloval. Jako kdyby tu kameru měl na
rameni poprvé, nebo co.

„Tak můžeš,“ houknul na mě nakonec.

Obrátila jsem se na svoje respondenty s prvním dotazem.

O patnáct minut později jsem zpovídala poslední z troji-
ce u ohně, mladou dívku Sylvu, a blazeovaně jsem ignorovala
Honzovo nespokojené hekání. Jasně že jsem věděla, že už ho
těžká kamera tlačí, ale protože mě celý večer rozčiloval, tohle
byla moje drobná pomsta. Nadále jsem soustředěně hleděla do
nehezské tváře asi pětadvacetileté Sylvy, která (stejně jako její
přítel) neměla značnou část zubů a navlečená byla do pestro-
barevné a nepadnoucí bundy, a snažila jsem se vymyslet další
otázku, kterou bych jí mohla položit. Na nohou měla rozpa-
dající se staré plátěné tenisky, a jednou z nich nervózně štou-
rala ve zbytcích udusané a přemrzlé trávy. Provázky nemytých
dlouhých vlasů jí neustále padaly do obličeje rozpačité skloně-
ného k zemi, a ona si je dávala pravou rukou za ucho. Za nehty
měla špínu a na prsteníčku se mocně třpytil a blýskal prstýnek
ze žlutého kovu s výrazným modrým kamenem. Na první po-
hled cetka za pár korun. Fascinovaně jsem na tu jedinou její
ozdobu během rozhovoru zírala. S tím prstýnkem Sylva vypa-
dala z nějakého důvodu ještě ubozeji, než kdyby ho neměla.

„Já si jen potřebuju najít práci, a pak si najdu náskou ubytovnu, nebo tak něco,“ říkala právě Sylva, když se s najednou s hlasitým zabzučením otevřel zip jednoho ze stanů. Zevnitř se vypotácel starší muž v zelené vatované bundě, sněhulích ovázaných provazem a barevnou pletenou čepicí na hlavě. Rozcuchané šedivé vlasy i vousy, rudý špinavý obličej, a především závan ostrého puchu, který ho předcházela, dávaly všem v okruhu jednoho kilometru najevo, že se jedná o bezdomovce zasloužilého typu. Napadlo mě, že snad bude smrdět i z videozáznamu, který Honza právě pořizoval.

Zakaleným zrakem přelétl scénérii u ohně. „Koukám, že televize si na nás zase vzpomněla, co? To se nic jinýho neděje?“ zakrákal. Krátce se sám sobě uchechtl a popošel blíž k ohni. Natáhl k němu ruce, aby si je trochu ohřál, a přísně se po nás podíval podmračeným pohledem. Oči se mu černě blýskaly pod rozježeným obočím.

Klesla mi ruka s mikrofonom. Rozhovor se Sylvou už jsem ale měla v podstatě natočený, a tak mě to vyrušení nijak nerozhodilo. Moc jsem si od toho muže neslibovala, ale i tak jsem se rozhodla zkusit to. Mrkla jsem na Honzu a doufala jsem, že pochopí moje znamení a zachová se jako profesionál.

„Dobry večer, doufám, že jsme vás nevbudili...“ začala jsem na bezdomovce mluvit medovým hlasem a nenápadně jsem mikrofon s logem naší televizní stanice nasměrovala na něj.

Jenže.

S hlasitým heknutím si Honza sundal těžkou a velkou kameru z ramene a položil na zmrzlou zem. Střelila jsem po něm nesouhlasným pohledem. Byla jsem přesvědčená, že to je od něj čirá schválnost, ale nahlas jsem neřekla nic. Sylva na mě nechápavě koukala, nevěděla asi, jestli už si svou stokorunu vysloužila, nebo musí ze svého smutného života prozradit ještě něco pikantnějšího. Rychle jsem jí poděkovala a obrátila jsem se zpátky na páchnoucího starce.

„My jen natáčíme, jak zvládáte tu strašně dlouhou zimu...“ spustila jsem už bůhví pokolikáté svou dnešní mantru, ale muž jen zavrčel a mávl vztekle rukou.

„Zima, zima, to není nic zajímavého. Zima je každý rok, co vám na tom proboha vadí? Jaro, léto, podzim, zima. Tak to je, a tak to má být, slečno.“

To poslední slovo stařec doslova odplivl. Odkášala jsem si a koutkem oka jsem zahlédla, jak si Honza zapálil. Jeden z mladých bezdomovců od něj okamžitě vysomroval cigaretu pro sebe i své dva kamarády a já si byla jistá, že mi to Honza rozhodně nepříčte k dobru.

„To máte pravdu, ale ta letošní zima je už opravdu dlouhá, tak nás jen zajímá, jak jste na tom,“ zkusila jsem ještě jednou bezdomovce přemluvit k rozhovoru. Muž se na mě konečně pořádně podíval. V intenzivních černých očích se odráželo zlaté světlo ohně.

„Na zimu se vykašlete. Já vám řeknu něco mnohem zajímavějšího, to si u šéfů uděláte vopravdový voko. To je sólokapr, jakýho nikdo nemá a jen tak mít nebude.“

Mírně jsem se od muže odtáhla. Nejenom že byl ten jeho puch skoro k nevydržení, ale takových zaručených námětů už jsem si za svůj krátký profesní život novinářky vyslechla až příliš mnoho.

„Ano?“ prohodila jsem neurčitě, abych muže neurazila, a začala jsem přemýšlet o tom, jak to celé co nejrychleji ukončit.

Je už docela pozdě, ale když si pospíším, mohla bych být už o půlnoci ve své teplé posteli, napadalo mě. Mohla bych si dát i hrnek horkého čaje s medem, jen tak pro jistotu...

Neochotně jsem odtrhla svoje myšlenky od budoucích radostí a zaostřila jsem zpátky na blábolícího bezdomovce.

„... Je to nějaká brána, asi do jiný galaxie nebo tak. Viděl jsem dneska takovýho šediváka, jak sem k nám prošel, a ten určitě nebyl z týhle planety, to vám povídám. Chodí sem, jsou to mimozemšťani, a bůhví, co nám chtějí! Možná unášejí lidi a zkoumají je, nebo už nám vládnou! Vy!“ Bezdomovec na mě prudce ukázal prstem, až se mě málem dotkl a já se na něj vyděšeně podívala. Dumala jsem, jestli je horší dýchat ústy, nebo nosem, a jestli si ten muž všimne, když se od něj budu pomaloučku, milimetr po milimetru vzdalovat.

„Já...“ špitla jsem. „Zkusím se na to zítra v práci podívat, to je strašné, jestli to je pravda,“ slyšela jsem sama sebe koktat a nenápadně jsem přítom couvala.

„Ještě jsem vám ale neřekl všechno,“ pokáral mě muž a já se zoufale ohlédla po Honzovi. Ten si v klidu pokuřoval a šklebil se na mě. Trojice bezdomovců si užívala ukořistěné cigarety a něco si šeptala. Zřejmě vymýšleli způsob, jak utratit své nečekaně vydělané bohatství. Rezignovaně jsem se obrátila zpátky k očividně psychicky nemocnému muži.

„Povídejte, ale rychle. My musíme za chvíli vyrazit, abychom neměli... přesčas,“ vyhrkla jsem to první, co mě napadlo. Jako kdyby se někdy v mojí profesi hrálo na přesčasy. Na každé místo reportéra stojí před televizí fronta tisíce zájemců, jestli chcete pravidelnou pracovní dobu, jděte pracovat na finančák!

V následujících minutách jsem si vyslechla spekulaci o tom, co všechno tihle mimozemšťani, kteří na Zemi vstupují portálem nedaleko tábořiště bezdomovců, ovládají a za koho se maskují mezi lidmi – od některých politiků (v tomto případě musím uznat, že ta šílená teorie mohla mít něco do sebe) až po několik populárních zpěváků a moderátorů. Jak jinak si vysvětlit tu jejich popularitu, ha? Vždyť pořádně nic neumějí!

Nakonec jsem využila momentu, kdy se bezdomovec musel nadechnout, a rázně jsem se zvedla. Kameraman Honza odhodil nedopalek cigarety do ohně (povedlo se mu krásně se strefit mezi dva klacky přímo doprostřed ohniště, kde vzápětí vzplál) a s toužebným výrazem si hodil kameru na rameno.

„Tak,“ pravila jsem rezolutně a úporně jsem se snažila, aby tón mého hlasu nevyzníval až příliš ironicky. „Fakt mě to mrzí, ale teď už definitivně musíme jít. Děkuji vám za všechno, moc mě těšilo a držte se. Ta zima určitě brzy skončí,“ dodala jsem nakonec povzbudivě a zamávala jsem čtyřem obličejům, které pluly ve tmě okolo ohně a bezvýrazně mě pozorovaly.

„Tak teda nashle,“ řekla Sylvina bezzubá ústa.

„Hej, počkejte, ještě jsem vám to nedopověděl!“ houkl na mě starý páchnoucí muž, ale já už jsem se ve svém ústupu k autu